

Arrest

nr. 228 706 van 12 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 november 2016 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2016, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer,

die verklaart te heten:
naam: M. (...)
voornaam: O. (...)
geboortedatum: (...).1974
geboorteplaats: Lagos
nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 23.11.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 03.03.2010 en op 19.01.2016. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkenes verblijfsrecht op grond van samenwoning met een Belgische onderdane werd reeds in 2010 ingetrokken nadat er van samenwoning geen sprake meer was. Ook de aanvraag tot regularisatie op grond van humanitaire redenen werd verworpen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de schending aanvoert van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

A. HET PRIVE- EN GEZINSLEVEN VAN VERZOEKER

1. Verzoeker beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/11 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van verzoeker.

Verzoeker is een man van 42 jaar oud. Hij heeft de Nigeriaanse nationaliteit.

Verzoeker verblijft sinds 2004 in België.

Tijdens zijn verblijf in België heeft verzoeker onderwijs gevolgd en de Nederlandse taal geleerd (niveau 3.3). Verzoeker betaalde de studie zelf om een toekomst uit te bouwen in België. Daarnaast volgde hij een opleiding fotografie.

In 2007 heeft verzoeker een Belgische dame ontmoet. Datzelfde jaar zijn zij met elkaar gaan samenwonen. Er werd een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd door beide personen. Verzoeker diende een aanvraag gezinshereniging in en verkreeg een F-kaart.

Verzoeker verloor zijn verblijfskaart evenwel door het stuklopen van zijn relatie.

Verzoeker diende daarom een regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, maar deze werd afgewezen.

Verzoeker verbleef gedurende deze volledige periode in België.

Verzoeker is daarentegen niet meer teruggekeerd naar het land waar hij de nationaliteit van bezit. Hij is sinds 2004 in België. Verzoeker heeft geen binding meer met Nigeria, hetgeen zijn zeer langdurige afwezigheid bewijst.

Deze feiten worden gestaafd aan de hand van de stukken in het administratief dossier.

Deze elementen moeten dan ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

B. DE BESCHERMING

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak; - en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van verzoeker, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of “private life” within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or

her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulic v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

Eveneens dient rekening te worden gehouden met artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het bestuur moet bij toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zich onder meer moet vergewissen van het gezins- of familieleven van de betrokken vreemdeling. In die zin schrijft het respect voor het evenredigheidsbeginsel dat is geïncorporeerd in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet het bestuur dan ook voor om in voorkomend geval een afweging, dit is een 'fair balance'-toetsing, door te voeren zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM (RvV 22 juni 2015, nr. 148 256).

3. Uw Raad oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing.

Uw Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt vervolgens of op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken. Indien dit het geval is, kan uw Raad voorts nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde.

Door verzoeker werd betoogd dat de gemachtigde heeft nagelaten om op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in een belangenafweging te betrekken (deze is volledig afwezig) en daardoor niet heeft geresulteerd in een "fair balance" bij het opleggen van een inreisverbod, laat staan bij het opleggen van een inreisverbod van met een duurtijd van twee jaar (de belangenafweging speelt beide vlakken).

C. DE NOODZAKELIJKE BELANGENAFWEGING DOOR DE GEMACHTIGDE: GEEN AFWEGING OF 'FAIR BALANCE'

4. Door de verwerende partij wordt noch bij het opleggen van een inreisverbod, noch bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod rekening gehouden met het duurzame verblijf van verzoeker in België sinds 2004 (zie hierboven). Verzoeker heeft nochtans zijn sociaal netwerk hier ontwikkeld (hij spreekt de Nederlandse taal, studeerde hier, werkte hier, ...). Hij heeft zich geïntegreerd tijdens zijn langdurig verblijf in België (zie het feitenrelaas en de stukken in het administratief dossier). Verzoeker heeft geen binding meer met Nigeria, hetgeen zijn zeer langdurige afwezigheid bewijst.

Het enige wat de gemachtigde overweegt betreft de vaststelling dat verzoeker aan "vroegere beslissingen tot verwijdering" geen gevolg heeft gegeven bij het opleggen van een inreisverbod.

M.a.w.: enkel de vaststelling dat verzoeker aan een eerdere terugkeerverplichting niet heeft voldoen, doet de gemachtigde beslissen tot het opleggen van een inreisverbod.

In zoverre dit al kan beschouwd worden als een belangenafweging onder artikel 8 EVRM, noopt dit tot de vaststelling dat enkel het algemeen belang van de Staat werd overwogen (met name de toepassing van de regelgeving inzake immigratiecontrole).

De gemachtigde voldoet hiermee niet aan de vereisten van artikel 8 EVRM en artikel 74/11 Vreemdelingenwet (zoals hierboven gedeut), temeer omdat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen (artikel 74/11, §2, tweede lid Vreemdelingenwet).

De feitelijke situatie van verzoeker, zoals hierboven toegelicht, werd niet overwogen door de gemachtigde bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Bij het bepalen van de exacte duurtijd van het inreisverbod, wordt door de gemachtigde opnieuw gewezen op de "terugkeerverplichting" van verzoeker en wordt gewezen op het feit dat verzoeker een legaal verblijf heeft gehad en hij een regularisatieaanvraag heeft ingediend. Andere elementen die behoren tot de specifieke situatie van verzoeker (zoals hierboven uiteengezet) worden schijnbaar opnieuw niet betrokken.

In zoverre dit kan doorgaan als belangenafweging onder artikel 8 EVRM, blijkt wederom dat met het duurzame verblijf van verzoeker in België sinds 2004 (en zijn integratie en binding met de Belgische samenleving) geen rekening werd gehouden. Evenmin wordt ermee rekening gehouden dat verzoeker geen binding meer heeft met Nigeria, hetgeen zijn zeer langdurige afwezigheid van dit land bewijst.

De gemachtigde voldoet hiermee niet aan zijn onderzoeksplicht onder artikel 8 EVRM en de vereisten van artikel 74/11 Vreemdelingenwet (en artikel 11, punt 2 van de Terugkeerrichtlijn), waaruit volgt dat de verwerende partij verplicht is om rekening te houden met alle specifieke of relevante omstandigheden bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

Dat verzoeker "geen enkel wettelijk motief" zou hebben om in België te verblijven is dan ook manifest onjuist, hetgeen de gemachtigde had moeten vaststellen indien de feitelijke situatie van verzoeker werkelijk werd overwogen (zie de opsomming hierboven).

5. Verzoeker herinnert eraan dat ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin zij leven (zoals in België), wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden afgewogen (hetgeen in casu toch niet kan worden betwist), hetgeen niet is gebeurd: niet bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en niet bij het bepalen van de exacte duurtijd bij het opleggen van een inreisverbod.

Eveneens dient rekening te worden gehouden met artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het bestuur moet bij toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zich onder meer moet vergewissen van het gezins- of familieleven van de betrokken vreemdeling. In die zin schrijft het respect voor het evenredigheidsbeginsel dat is geïncorporeerd in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet het bestuur dan ook voor om in voorkomend geval een afweging, dit is een 'fair balance'-toetsing, door te voeren zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM (RvV 22 juni 2015, nr. 148 256).

In casu kan alleen maar worden vastgesteld dat de gemachtigde bij de afgifte van het inreisverbod en bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Tot slot wijst verzoeker erop dat Raad niet zelf tot de wettelijk noodzakelijke beoordeling en belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

TWEEDE ONDERDEEL

6. ONDERGESCHIKT, wijst de verzoekende partij op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 8 EVRM voorziet als dusdanig niet in een formele motiveringsplicht. De determinerende motieven moeten echter in de bestreden beslissing zelf staan opgenomen ingevolge artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Deze determinerende motieven omvatten in het bijzonder de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM tussen de private belangen van verzoeker en het algemeen belang.

In de bestreden beslissing staat niets te lezen over het langdurige verblijf van verzoeker in België en zijn integratie in de Belgische samenleving (zie bovenvermeld feitenrelaas) en dit zowel bij het nemen van de beslissing tot een inreisverbod als bij het bepalen van de exacte duurtijd van het inreisverbod. Verzoeker blijft in het ongewisse hierover.

De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat er nochtans in dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 Vreemdelingenwet."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt een man te zijn van 42 jaar oud die sinds 2004 in België verblijft. Hij zou Nederlands geleerd hebben en zijn studies zelf betaald hebben. Hij zou een F-kaart verkregen hebben in functie van een Belgische dame. Uit de beslissing kan niet worden afgeleid dat rekening gehouden werd met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en er zou geen belangenafweging zijn gemaakt. Hij verwijt het bestuur niet gemotiveerd te hebben omtrent zijn privéleven en geen rekening gehouden te hebben met de elementen eigen aan zijn situatie bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod. Er zou geen rekening gehouden zijn met de aard en de intensiteit van de sociale relaties. Hij verwijt de verwerende partij niet gemotiveerd te hebben omtrent zijn langdurig verblijf in België.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker het determinerende motief op grond waarvan de beslissing werd genomen niet betwist. Hij weerlegt immers de vaststelling, dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de eerdere verplichting om het grondgebied te verlaten, niet. Het bestuur kon derhalve wel degelijk toepassing maken van artikel 74/11 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. In de beslissing werd uitdrukkelijk melding gemaakt van de wettelijke bepaling alsmede werd een uiteenzetting gegeven van de redenen waarom in casu geopteerd werd voor een inreisverbod voor de duur van twee jaar. De beslissing luidt onder meer als volgt:

“(…) Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

(…)

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 03.03.2010 en op 19.01.2016. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkenes verblijfsrecht op grond van samenwoning met een Belgische onderdane werd reeds in 2010 ingetrokken nadat er van samenwoning geen sprake meer was. Ook de aanvraag tot regularisatie op grond van humanitaire redenen werd verworpen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkele wettelijk motief om alsnog in België te verblijven; Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.(…)”

Uit artikel 8 EVRM kan geen motiveringsplicht worden afgeleid. Met betrekking tot zijn familieleven toont hij ook niet aan dat hij relaties onderhoudt die zouden vallen onder de bescherming geboden door artikel 8 EVRM. De relatie met de Belgische dame werd reeds lange tijd beëindigd en in het verhoorverslag van 24 november 2016, dat hem overhandigd werd in kader van het hoorrecht, maakte hij zelf melding dat het gaat om een ex-vriendin. Bovendien verklaarde verzoeker ook tijdens zijn asielaanvraag op 24 november 2016 en tijdens het verhoorverslag dat zijn kinderen zich bevinden in Nigeria. Het loutere feit dat verzoeker lange tijd in België op illegale wijze verblijft, terwijl hij reeds op 15 februari 2010 bevolen werd om het grondgebied te verlaten nadat een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht (bijlage 21), kan niet in zijn voordeel worden opgeworpen. Verzoeker nestelde zich immers zelf in illegaal verblijf en gaf geen gevolg aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten. De integratie die het gevolg is van illegaal langdurig verblijf en het negeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan de toepassing van artikel 8 EVRM niet verantwoorden. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij had moeten motiveren omtrent artikel 8 EVRM, nu hij zelf niet aantoonde dat hij hierop beroep kan doen. Verzoeker, wiens kinderen verblijven in zijn herkomstland, toont ook niet aan dat hij bepaalde sociale relaties heeft die dermate sterk zijn dat zij beschouwd dienen te worden als relaties in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij geen enkele motivering heeft gemaakt omtrent zijn persoonlijke situatie nu in de beslissing zelf uitdrukkelijk verwezen werd naar zijn beëindigde relatie in 2010. Het bestuur kan niet verweten worden te motiveren omtrent elementen die haar niet gekend en die thans ook niet hard worden gemaakt.

Ook thans in het verzoekschrift beperkt verzoeker zich ertoe elementen van integratie en artikel 8 EVRM op te werpen, zonder aan te tonen dat er elementen zijn die het opleggen van een inreisverbod van twee jaar niet zouden rechtvaardigen. Het enkele feit dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, is niet afdoende om een schending te weerhouden van de door hem opgeworpen bepalingen. Alleszins toont hij niet aan dat de beslissing genomen werd met miskenning van bepaalde elementen en evenmin dat er niet afdoende zou zijn gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet genomen op grond van de vaststelling dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere terugkeerverplichting.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Een schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In voorliggende zaak geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/11,§1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en motiveert de verwerende partij dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat geen gevolg werd gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan de verzoekende partij werden betekend op 3 maart 2010 en 19 januari 2016. Verder wordt erop gewezen dat de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en dat zij werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Vervolgens gaat de verwerende partij in op de redenen waarom een inreisverbod voor een duur van twee jaar wordt opgelegd, namelijk *“Betrokkenes verblijfsrecht op grond van samenwoning met een Belgische onderdane werd reeds in 2010 ingetrokkene nadat er van samenwoning geen sprake meer was. Ook de aanvraag tot regularisatie op grond van humanitaire redenen werd verworpen. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”* De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat enkel uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat enkel het algemeen belang werd overwogen en dat de elementen aangaande haar specifieke situatie niet werden betrokken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zowel bij de motivering voor het geven van een inreisverbod als bij de motivering van de duurtijd ervan moet worden ingegaan op de specifieke elementen die haar situatie kenmerken, wijst de Raad erop dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, het volgende bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Aldus kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de hoger aangehaalde motivering in het licht van deze bepaling niet volstaat, maar dat de verwerende partij ook had moeten ingaan op onder meer de duur van haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied en de elementen aangaande de integratie waar zij motiveert waarom een inreisverbod wordt opgelegd. De verwerende partij kon volstaan met de verwijzing naar artikel 74/11, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en de verduidelijking dat een inreisverbod werd opgelegd omdat “*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 03.03.2010 en op 19.01.2016. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.*”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij afdoende ingaat op de specifieke omstandigheden waar zij motiveert waarom precies een inreisverbod voor twee jaar werd opgelegd (zie verder).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het verzoekschrift blijkt verder dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (*cfr.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motieven van het bestreden inreisverbod dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij. Zo wordt gemotiveerd omtrent haar gezinssituatie dat haar verblijfsrecht op grond van samenwoning met een Belgische partner – dat zij blijkens het administratief dossier verwierf in juli 2009 - al op 15 februari 2010 werd ingetrokken nadat er van samenwoning geen sprake meer was. Daarnaast wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat de regularisatieaanvraag op grond van humanitaire redenen – blijkens het administratief dossier ingediend op 10 maart 2010 - werd verworpen. Vervolgens wordt opgemerkt dat de verzoekende partij geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven, waarna de verwerende partij besluit dat uit voorgaande en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van twee jaar proportioneel is gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. Zij benadrukt ten slotte dat uit een

onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet ontkent, noch weerlegt dat zij geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en dat ondanks het beëindigen van haar verblijf in functie van haar Belgische partner en ondanks de verwerping van haar aanvraag om regularisatie om humanitaire redenen – beide gebeurtenissen die overigens al dateren van 2010 - hardnekkig volhield illegaal in België te verblijven. Zij weerlegt allerminst dat zij al die tijd illegaal op het Belgisch grondgebied heeft verbleven. De verwerende partij hield blijkens de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk rekening met haar verblijfshistoriek. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij wil laten uitschijnen dat zij op regelmatige wijze in het Rijk verbleef, maar dit klopt niet met de feiten van het administratief dossier, zoals correct door de verwerende partij geïnterpreteerd.

Dus waar de verzoekende partij wijst op haar privéleven waar zij het heeft over de tijdens haar langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied opgebouwde banden met België (een opleiding Nederlands, een opleiding fotografie, werk, integratie) en het gebrek aan banden met Nigeria, kan worden gewezen op het feit dat in de bestreden beslissing evenwel wordt opgemerkt dat de verzoekende partij diverse bevelen om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en dat zij deze steeds naast zich heeft neergelegd en aldus een verblijf in de illegaliteit verkoos zodat een inreisverbod van twee jaar niet disproportioneel is. Verzoekende partij, die niet weerlegt dat haar verblijf – op een korte periode van nog geen jaar, toen zij in functie van een ex-partner in België verbleef op grond van een reeds in 2010 ontbonden wettelijke samenwoning - steeds illegaal, minstens precair is geweest, maakt met haar betoog waar zij wijst op haar jarenlange precaire of illegale verblijf en de daaruit voortvloeiende studies, kennis van landstalen en sociale contacten niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde gegevens veronachtzaamd zou hebben die een andere beoordeling hadden kunnen toelaten of waaruit kan afgeleid worden dat het opleggen van een inreisverbod van twee jaar in voorliggende zaak kennelijk onredelijk is. De verwerende partij vermag immers deze gegevens als niet dienstig te beschouwen bij het nemen van een beslissing tot opleggen van een inreisverbod. De verzoekende partij, die zich overigens beperkt tot zeer vage en ongestaafde beschouwingen aangaande vermeende banden met België zonder aan te tonen in welk tijdvak zij deze heeft opgebouwd, werd immers sinds 2010 nooit tot een verblijf in het Rijk toegelaten of gemachtigd en kan niet voorhouden dat zij niet op de hoogte was van het feit dat zij illegaal op het grondgebied verbleef. Het komt de verwerende partij louter toe om de specifieke omstandigheden die dienstig zijn voor het bepalen van de duur van het inreisverbod in aanmerking te nemen en verzoekende partij toont niet aan dat een langdurig precair verblijf en eventuele sociale bindingen nuttige gegevens zijn bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling inhoudelijk overeenstemt met artikel 7 van het Handvest, waarvan zij de schending eveneens aanvoert. Beide grieven kunnen samen worden besproken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging

van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Wat betreft het gezins- en familieleven dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij in haar middel niet verwijst naar familieleden. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de wettelijke samenwoning op grond waarvan de verzoekende partij destijds een verblijf verkreeg in functie van een Belgische partner werd beëindigd, waarna haar verblijfsrecht werd beëindigd. Dit wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Zij toont niet aan dat er sprake is van familie- of gezinsbanden in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier. Gelet op deze elementen concludeert de Raad dat het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet blijkt.

Evenmin heeft de verzoekende partij met haar betoog aangetoond dat haar privéleven geschonden is. Zelfs als wordt aangenomen dat de verzoekende partij menselijke contacten of een sociaal leven zou hebben opgebouwd, ingeburgerd zou zijn, zou hebben gewerkt, , dan geven deze elementen haar niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij haar vermeende privéleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst. Een blote bewering dat dit onmogelijk zou zijn of dat zij geen banden meer heeft in het land van herkomst volstaat immers niet.

Artikel 8 van het EVRM omvat voorts geen formele motiveringsplicht, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden. De verwerende partij hoefde in de bestreden beslissing dan ook

niet uitdrukkelijk te verwijzen naar artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt verder dat de elementen aangaande het familie- en privéleven afdoende in rekening werden gebracht.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat dit beginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De Raad besluit dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motieven. De verwerende partij handelde hierbij niet kennelijk onredelijk. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur die keuze heeft kunnen maken. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men, ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Gelet op de bovenvermelde bespreking van het middel dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het evenredigheidsbeginsel. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij door de specifieke omstandigheden van haar geval te negeren een onredelijke beslissing heeft genomen. Zij verduidelijkt voorts niet welke elementen volgens haar niet in de afweging die door de verwerende partij werd gemaakt werden betrokken.

Voor zover de verzoekende partij nog verwijst naar het door haar geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de schending van deze bepaling in voorliggende zaak niet dienstig kan opwerpen, aangezien deze bepaling enkel geldt in het kader van een beslissing tot verwijdering. De huidige bestreden beslissing is geen verwijderingsbeslissing en voornoemde bepaling is dan ook niet van toepassing.

Gelet op de bespreking hoger toont de verzoekende partij geenszins aan dat geen rekening zou gehouden zijn met haar specifieke situatie. Een schending van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij verder nog zou verwijzen naar de in artikel 74/11, § 2, alinea 2 van de vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid voor de verwerende partij om zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze humanitaire redenen aannemelijk maakt waarom de verwerende partij zich zou moeten onthouden van het opleggen van een inreisverbod.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU